

อวดกิน อวดเก่ง อวดเกียรติ

>>> ขอเพียงให้เรารู้จักความพอดี รู้จักเรียนรู้ที่จะอยู่กับสิ่งที่เรามี อย่างมีความสุข <<<

ในวันนี้เราหลายคนตกหลุมพราง ล่องลอยไปในกระแสธารแห่งการเสพติด การบริโภคเกินงาม แล้วนำมาใช้อวดกัน ไซ้หรือไม้อ้อยครั้งเรามีของกินที่เกินอิม เพียงเพื่อต้องการบอกคนอื่นถึงความอู้ฟู ทั้ง ๆ ที่ บางทีเราเพียงต้องการกินอิมเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงเท่านั้น มิใช่กินอัดจนอึดอ้วน สนุกตอนกิน ทุกข์ตอนโรครมาเยือน สักคมบ่งเพราะเราให้บริโภค ทั้งอาหารการกิน ทั้งข้อมูลข่าวความบันเทิงที่เกินงาม ความวุ่นวายทั้งหลายมันก็มาจากการเกินความพอดี เก็บ กอบ โภย กิน โกง เอามาเป็นของตนคนเดียว ก็รู้ถือว่า ไม่มีใคร หรือสิ่งไหน ๆ คงอยู่ตลอดไปโดยไม่สูญสิ้น แต่เราก็ทำกันจนชิน และกลายเป็นนิสัยที่ต้องอวดออกสื่อ โซเชียล

ไม่มีใครเก่งทุกอย่าง เพียงแค่รู้ว่า รู้ก่อนรู้หลัง ก็เท่านั้น แต่ทุกวันนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ เรามีผู้รู้เต็มบ้าน มีผู้ตันท์ครณิเต็มเมือง แล้วก็เอามาอวดด้วยการหิยบายความนั้นมากดทับคนอื่น มาวิจารณ์คำทอกล่าวหากันในความเป็นจริงของโลกตั้งแต่เด็กดำบรรพ์ เรารู้ว่า “การพูด” มีคุณค่า แต่หลายครั้ง “การไม่พูด” กลับมีคุณค่ายิ่งกว่า มันอยู่ที่ว่า เราสามารถ เข้าถึงสิ่งนั้นได้แท้จริงหรือไม่ เราลึกลงกับความรู้ที่นั้นเพียงใด คนเก่งที่เป็นตำนานกล่าวขานถึงวันนี้ ส่วนมากเก่งเพื่อคนอื่น เก่งแบบกล้าหาญ มิใช่เก่งแบบก้าวร้าว

สิ่งที่อ่อนโยนที่สุดในใต้หล้า กลับสามารถสยบสิ่งที่แกร่งที่สุดในปฐพี และได้รับเกียรติอย่างแท้จริง ไม่เหมือนเกียรติจอมปลอมที่เราต่างก็แสวงหามาประดับสวมใส่กัน เราต้องการการยอมรับจนเลยเถิดกลายเป็นหลงในเกียรติยศ แล้วคิดวานั้นคือความสำเร็จที่สุดของชีวิต บ่อยครั้งไปคนที่ได้รับเกียรติโดดเด่นก็กลายเป็นคนโดดเดี่ยว ไม่ใช่ทุกคนที่เหมาะสมกับเรา ไม่ใช่ทุกคนที่คู่ควรที่จะอยู่ในชีวิตเรา ไม่ใช่ทุกคนที่คืออย่างที่เรารู้อัน และไม่ใช่ทุกคนที่เป็นอย่างที่เรารู้อัน แต่เราต่างหากต้องเป็นเราที่ไม่พยายามไขว่คว้าหาความสุขในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง อยู่กับปัจจุบันให้ได้ อยู่กับใจของเราที่สงบให้เป็น แล้วเราจะรู้ว่า ความสันติสุขแห่งจิตวิญญาณนั้นงดงามเพียงใด

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>